

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...



Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Χρόνια Πολλά!

Πέρασαν κι οι γιορτές και... ταξιδεύουμε! Συνεχίζουμε το ταξίδι μας, με το τρένο της ζωής μας. Βγήκαμε στον κάμπο τώρα και το ταξίδι ήρεμο. Κι αναπολούμε τώρα τα τοπία που περάσαμε. Κάτι ανηφορίες, κάτι κακοτράχαλα βουνά, κάτι σύραγγες χωρίς φως, κάτι αγκομαχητά της μηχανής τσάφ και τσουφ. Το ξέρεις το ανέκδοτο για το τρένο; Λέει, καθώς τρέχει αγκομακώνοντας η μηχανή. "Κάτι είχα και κάτι έχασα, κατ' είχα και κατ' έχασα, κατ' είχα και κατ' έχασα....." και όταν βγει στην απλωσιά του κάμπου σφυρίζει..... «το βρήκα, το βρήκα!!!...». Μην παρεξηγήσεις τις παρομοιώσεις, έζησα παιδί κοντά στα τρένα και αγαπάω το ταξίδι με τα τρένα.

Από το χτήμα μας στο χωριό έβλεπα το σιδηροδρομικό σταθμό. Ήταν τοπικά τρένα και συναντιόντουσαν στο δικό μας σταθμό, έπερνε η μία μηχανή όλα τα βαγόνια και όταν γύριζε τα χώριζαν πάλι κι έφευγαν. Καταλαβαίνεις τί θέμα ήταν για μένα. Ο Παππούς μου μου έφερε κουτιά από τοιγάρα κι εγώ είχα όλο το τραπέζι στη διάθεσή μου και... η κυκλοφορία ήταν μεγάλη. Το τραπέζι έξω, κάτω από τη λεύκα φυσικά, δίπλα στο δροσερό πηγάδι της αυλής.

Τα... τοπία, Γιώργο μου, τα τοπία που περάσαμε στο ταξίδι μας! Οι χαρές, οι μικροχαρές που συχνά τις σπρώχνουμε στα... αζήτητα για να προβάλλουμε τις δυσκολίες, αυτά τα κακοτράχαλα βουνά που λέω πως συναντήσαμε. Τα ζήσαμε κι αυτά και άλλα πολλά. Και για να έρθουμε στον ερχομό μας σ' αυτή τη γη θυμάμαι τις πρώτες εντυπώσεις, τα - να τα πούμε τοπία - εντυπώσεις για να μη μιλήσουμε για τις δυσκολίες του πρώτου καιρού. Μια απογοήτευση ήταν τα σπίτια τα τούβλινα.

Ερχόμαστε στη μεγάλη, πλούσια χώρα, περιμέναμε εντυπωσιακά χτίρια, χρώμα, φως, σπίτια ψηλά, μεγάλα! Κι ήταν όλα με τούβλα, σκούρα τούβλα. Και κάτι στολίδια παλαικά, άλλης εποχής, που έδιναν την εντύπωση αποικίας του περασμένου αιώνα. Κάτι άλλο που εντυπωσίαζε ήταν το πράσινο! Τόσο πράσινο, αν το συγκρίνεις με τις δικές μας μεγάλες πόλεις, αλλά και τις ευρωπαϊκές πόλεις. Βλέπω τις πολυκατοικίες που χτίζονται τώρα σωρηδόν και λέω, χάνεται αυτή η υπέροχη απλωσιά της αυστραλιανής πόλης. Γιατί μπορεί να βρήκαμε σπίτια με σκούρα τούβλα αλλά δεν είναι το ίδιο σήμερα. Η επίδραση του ξένου στοιχείου είναι εμφανής. Πόσα σπίτια θα βρεις σήμερα με καρπέτα τοίχο με τοίχο;

Οι πρώτοι κάτοικοι, προερχόμενοι από



τη Βρετανία έφεραν και τις συνθήκες τις εκεί. Θυμάσαι ότι στα παλιά σπίτι είχαν τζάκι σε όλα τα δωμάτια; Μα δεν χρειάζεται τόσο θέρμανση στο κλίμα της Αυστραλίας. Και τα παράθυρα μικρά και ούτε ένα μπαλκόνι! Τώρα λίγα τα σπίτια μόνο με τουβλα και είναι χαρά Θεού οι γειτονιές με την ευρυχωρία, τα σπίτια άνετα κι ελεύθερα "πανταχόθεν" τη βεραντούλα τους, το πράσινο, τα γκαράζ, που τώρα γίνονται διπλά. Αυτά η διαμονή στα προάστια της αυστραλιανής πόλης νομίζω ότι είναι η καλύτερη, η πιο άνετη διαμονή σε πόλη.

Αυτά, Γιώργο, τα... τοπία που ζήσαμε και ζούμε. Να είμαστε καλά και ...καλό μας ταξίδι.

Η ΛΕΥΚΑ ΜΑΣ

Όχι, αδελφή μου, ευχαριστώ δεν θέλω τίποτα να στείλεις.

Εκείνο που πεθύμησα...

Το δέντρο μας έλεγα της αυλής μας τη λεύκα....

Με τ' ασήμια της, τον ψίθυρό της στον άνεμο και την ψυχή του πατέρα.

Την αγαπούσε τη λεύκα μας, μας έδενε την κούνια στο πιο χοντρό κλαδί μην την πληγώσει.

Τη λεύκα μας πόνεσα και το πηγάδι το ρηχό με τη δροσιά του.

Εκεί στη ρίζα πλάι να ξαποστάσω ήθελα απ' τον αχό της πόλης κι από τις έγνοιες της ζωής.

Να κρεμάσω τη νοσταλγία, τη μνήμη του παππού και την αγάπη.

Αχ δεν το ξέρεις τι θα πει να ζεις μακριά απ' το σπίτι και να σου φέρνει η ανάμνηση εκείνη την αγάπη και τη στοργή τη σπιτική των παιδικών των χρόνων.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Καλή χρονιά, προπαντός με υγεία καλέ

μου φίλε,

Αν έχω ένα παράπονο από τη ζωή είναι πως δεν γνώρισα παππού και το καταλαβαίνω από την αγάπη των εγγονιών μου για τον παππού τους. Οσο γερνώ, τόσο πιο πολύ ενδιαφέρονται για μένα και για την ιστορία της οικογένειάς μας, τού πατέρα τους απ' όταν γεννήθηκε και βγάζω τα άλμπουμ και γελάμε με τις φωτογραφίες μιας άλλης εποχής. Τα εγγόνια μου είναι τώρα συνταξιδιώτες σε ένα ταξίδι στο παρελθόν, όταν φτάσαμε σ' αυτή την ευλογημένη χώρα, τόσο διαφορετική από την Αίγυπτο και την Ελλάδα. Εγώ, τ' αδελφία μου και οι γονείς μου μεγαλώσαμε μέσα σε διμερισμάτα γιατί έπρεπε να είσαι πολύ πλούσιος στην Αλεξάνδρεια για να ζεις σε «βίλα», όπως λέγαμε τις μονοκατοικίες.

Στο πρώτο μας σπίτι στο Αντελάιντ αποκτήσαμε για πρώτη φορά κήπο και στην άκρη του ήταν η... τουαλέτα, κάτι πολύ ενοχλητικό ειδικά όταν έπρεπε να πάρουμε ομπρέλα τις βροχερές μέρες, ή όταν έπρεπε να διασχίσουμε τον κήπο αργά τη νύχτα. Τον κήπο είχε αναλάβει η μητέρα μου επειδή δεν εργαζόταν και για πρώτη φορά στη ζωή της φύτεψε ντομάτες, μελιτζάνες, κολοκύθια, αγγούρια και όταν γυρίζαμε από τη δουλειά μάς έδειχνε υπερήφανα πόσο μεγάλωναν από τη μια μέρα στην άλλη. Εγώ ενθουσιάζομαι με την ομορφιά των κήπων και με καθηλώνει το άρωμα των λουλουδιών, αλλά λένε πως στην Αυστραλία τα λουλουδια δεν μυρίζουν και οι γυναίκες δεν αγαπούν. Γι' αυτό την έπαθα μια φορά, όταν ο αρχιεργάτης μου -που ήταν σπουδαίος κηπουρός- έφερε στη δουλειά ένα μπουκέτο με πανέμορφα τριαντάφυλλα και από ένστικτο έσκυψα να τα μυρίσω. Με κοίταξε αυστηρά και μου είπε «είναι τόσο όμορφα που δεν χρειάζονται το άρωμα!».

Ίσως είχε δίκιο, όμως η μάνα μου όταν ήμουν παιδί στην Αίγυπτο, με έπαιρνε σε μια φάρμα με τριαντάφυλλα που μοσοβολούσαν και τ' αγόραζε για να

φτιάξει γλυκό του κουταλιού!

Ασφαλώς, η Αυστραλία τού 1957 δεν είχε καμία σχέση με την χώρα μας σήμερα, αλλά δεν θα κάνω συγκρίσεις γιατί θα ήταν άδικες, όμως για τους νεομετανάστες ήταν καλύτερες οι συνθήκες στο Αντελάιντ όπου δεν αντιμετωπίσαμε τα προβλήματα στέγης, που υπήρχαν στο Σίδνεϊ. Αναμφίβολα εμείς, η γενιά των πρώτων μεταπολεμικών μεταναστών, τρέχουμε την τελική ευθεία ύστερα από έναν μαραθώνιο μισού και πλέον αιώνα σε μια χώρα που προσφέρει πολλά όμορφα τοπία. Τα καταγράψαμε και τα κάναμε δική μας ιστορία με πολλές επιτυχίες σαν ομογένεια και σαν μια από τις πιο φιλοπρόοδες, δημιουργικές εθνότητες. Ανταποκριθήκαμε με τον καλύτερο τρόπο στους πραγματικούς στόχους των αυστραλιανών κυβερνήσεων, που μάς έφεραν για ν' αυξήσουν το εργατικό δυναμικό, να ωθήσουν την οικονομική ανάπτυξη, αλλά και τον πληθυσμό της αραιοκατοικημένης ηπείρου με τους απογόνους μας για τους οποίους δικαιολογημένα είμαστε υπερήφανοι

Συμμερίζομαι την αγάπη σου για τα τρένα και μια από τις εμπειρίες ζωής ήταν το ταξίδι μου 2,5 ημερών πριν τρία χρόνια με το σιδηρόδρομο «The Ghan» από το Ντάργουιν στο Αντελάιντ. Ένα άλλο όμορφο και ενδιαφέρον μακρινό ταξίδι με τρένο ήταν πριν πολλά χρόνια από την Γενεύη της Ελβετίας στη Ρώμη. Φυσικά, έχω ταξιδέψει μερικές φορές με σιδηρόδρομο από το Αντελάιντ στη Μελβούρνη και έως το Σίδνεϊ. Θυμάμαι πως όταν φτάναμε στο Σίδνεϊ και το τρένο περνούσε από προάστια όπως το Erskineville, Newtown κλπ., έβλεπα έναν τενεκέ μαχαλά και με έπιασε απελπισία, αλλά άντε ν' αγοράσεις σπίτι τώρα σ' αυτές τις γειτονιές. Ονειρό μου, όμως, απραγματοποίητο είναι ένα ταξίδι με το Orient Express, ή το ταξίδι από τη Μόσχα στο Βλαδιβοστόκ με τον υπερσιβηρικό σιδηρόδρομο.

Το ταξίδι της ζωής, πάντως, είναι πιο ενδιαφέρον και τα τοπία πολλές φορές είναι συγκλονιστικά με απεριγράπτες χαρές και μεγάλες λύπες. Μιλάς και για τις μικρές χαρές που σπρώχνουμε στα... αζήτητα, όμως αυτές είναι οι στιγμές που μάς χαρίζει ο Θεός για να νομίζουμε πως είμαστε ευτυχισμένοι, επειδή δεν υπάρχει μόνιμη ευτυχία, όπως δεν υπάρχει μόνιμη δυστυχία.